

Arrest

nr. 137 734 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad GENT, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart erkend staatloze te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat Mr. J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgisch onderdaan.

Op 25 september 2012 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vormen de bestreden beslissingen met reden:

“(...)om de volgende reden geweigerd :

- *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, eerste lid van het genoemd koninklijk besluit van 8*

oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.¹

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

•> De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ;

Volgende documenten werden niet voorgelegd

Bewijzen de partners dat zij gedurende minsten twee jaar voorafgaand aan de aanvraag in België of in een ander land onafgebroken hebben samengewoond;

Ofwel

Bewijzen ze dat zij elkaar sinds ten minste twee jaar kennen (regelmatige contacten via telefoon, briefwisseling of elektronische berichten) en dat zij elkaar voorafgaand aan deze aanvraag drie keer ontmoet hebben en dat het totaal van deze ontmoetingen 45 of meer dagen betreft.

Ofwel

Een gemeenschappelijk kind hebben Bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg

Bewijs behoorlijke huisvesting - registratie huurcontract of eigendomsakte Ziektekostenverzekering voor Belg en familie

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 juncto de materiële motivatieplicht, het redelijkheids-, zorgvuldigheids en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

De bestreden beslissing stelt o.a. als reden tot weigering een gebrek aan bewijs van een "duurzame levensgemeenschap" tussen verzoeker en diens wettelijk samenwonende Belgische partner met als motivatie:

"Volgende documenten werden niet voorgelegd:

Bewijzen de partners dat zij gedurende minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag in België of in een ander land onafgebroken hebben samengewoond:

Ofwel

Bewijzen ze dat zij elkaar sinds ten minste twee jaar kennen (regelmatige contacten via telefoon, briefwisseling of elektronische berichten) en dat zij elkaar voorafgaand aan deze aanvraag drie keer ontmoet hebben en dat het totaal van deze ontmoetingen 45 of meer dagen betreft;

Ofwel

Een gemeenschappelijk kind hebben"

Verweerder verstrengt hiermee m.a.w. beduidend de wettelijke voorwaarden van art. 40bis Vreemdelingenwet, waarbij in §2, 2°, a), eerste streepje als bewijs vereist is dat de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of in een ander land te hebben samengewoond'.

Alleen al om deze redenen schendt de bestreden beslissing manifest de wet ('c art. 40bis vreemdelingenwet) in samenlezing met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is het zo dat de Stad Gent alwaar de aanvraag middels bijlage 19ter werd ingediend op 25.05.2012 wel degelijk in kennis is van het gegeven dat verzoeker en diens partner reeds jaren samenwonen. Sinds 25.06.2010 is verzoeker immers ingeschreven te Gent bij diens partner Z.B. (daarvoor waren zij ook al samenwonend, doch was verzoeker niet ingeschreven in het wachtregister). Sedert 06.04.2011 woonden zij samen te (...), waarna zij samen verhuisden naar de (...) (stuk 3). Hiermee was/is reeds bewezen dat verzoeker en diens partner wel degelijk voldoen aan dit criterium van "duurzame stabiele partnerrelatie".

Het weze duidelijk in het licht van het bovenstaande dat een zorgvuldige overheid dan ook minstens een weigeringsbeslissing ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten afleveren, in het licht van artikel 51 en 52 van het KB van 8 oktober 1981. Immers stelt artikel 52, §2 van het KB dat een bijlage 20 "dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, doch het weze duidelijk dat wanneer men manifest op de hoogte is van de manifest bewezen "duurzame stabiele relatie" met de

Belgische partner, dat dan naar analogie met artikel 51, §1 van het KB een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd indien men de mening is toegedaan dat louter nog enkele documenten ter zake zouden ontbreken.

De weerhouden motivatie kan bijgevolg de bestreden beslissing niet schragen."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij laat gelden dat dergelijke kritiek feitelijke en juridische grondslag mist.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat deze kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing.

in tegenstelling tot wat verzoeker schijnt aan te nemen, werd het verblijf immers niet enkel geweigerd op grond van het feit dat verzoeker geen duurzame en stabiele partnerrelatie heeft aangetoond, maar omwille van het feit dat verzoeker geen enkel stuk had overgemaakt, en derhalve ook geen bewijzen heeft overgelegd met betrekking tot:

"Bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg

Bewijs behoorlijke huisvesting - registratie huur contract of eigendomsakte Ziektekostenverzekering voor Belg en familie "

Zelfs indien verzoekers kritiek alsdat ten onrechte werd gevraagd naar bewijzen met betrekking tot een samenwoonst gedurende twee jaar terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden (zie ook: R.v.St. nr. 155,690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998).

De verwerende partij merkt voorts op dat verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog, nu verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat de door hem voorgelegde stukken wel zouden hebben volstaan om een samenwoonst van minstens 1 jaar aan te tonen. Verzoeker heeft immers geen stukken voorgelegd, hoewel hij hiertoe uitdrukkelijk werd verzocht in de bijlage 19ter die aan hem werd betekend.

Gelet op dit gebrek aan ondersteunende bewijzen, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te beslissen dat het verblijf dient te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker is al evenmin ernstig waar hij beweert dat de gemachtigde van de burgemeester zelf opzoekingen had moeten doen naar zijn verblijfshistoriek en die van zijn partner, teneinde na te gaan of er sprake is van een duurzame en stabiele partnerrelatie. Het kwam aan verzoeker toe om de nodige stukken over te maken, hetgeen hem ook uitdrukkelijk werd gevraagd. Verzoeker is niet ernstig waar hij tracht zijn eigen onzorgvuldig handelen af te wentelen op de gemachtigde.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. " (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verzoeker kan ter zake ook niet verwijzen naar een verblijfshistoriek die hij pas op heden, in het kader van onderhavige annulatieprocedure, voorlegt.

Deze historiek was niet aan de gemachtigde ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met een verblijfshistoriek, die pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd, en die ten andere zelfs dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509,29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoeker is ook niet ernstig waar hij voorhoudt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden betekend, gezien de gemachtigde wel op de hoogte diende te zijn van zijn duurzame en stabiele relatie. Zoals reeds aangehaald, heeft verzoeker nagelaten om de nodige stukken over te maken, zodat niet kan worden voorgehouden dat de gemachtigde van de burgemeester bij zijn beslissing tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kennis diende te hebben van een beweerdelijk stabiele relatie en daar rekening diende mee te houden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Integendeel tot wat verzoeker voorhoudt, vermocht de gemachtigde wel degelijk een bevel te betekenen aan verzoeker. In casu heeft verzoekster op 25.05.2012 een aanvraag gezinshereniging ingediend, waarna verzoeker geen stukken heeft overgemaakt om deze aanvraag te staven, waardoor de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Gent op 25.09.2012 heeft beslist het verblijf te weigeren aan verzoeker.

Gelet op het voorgaande, is verzoekers legaal verblijf in België verstreken. De gemachtigde oordeelde derhalve dat aan verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Los van het feit dat artikel 52, §4 van het KB van 08.10.1981 lijkt aan te geven dat de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in de vorm van een bijlage 20 de keuze heeft om al dan niet een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, laat de verwerende partij gelden dat artikel 52. 64 van het KB van 08.10.1981 als lagere rechtsregel geen discretionaire bevoegdheid kan toekennen aan de in artikel 7. eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 vastgelegde gebonden bevoegdheid om in bepaalde gevallen een bevel af te leveren.

Artikel 7. eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. waarop het bevel om het grondgebied te verlaten bij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund, luidt immers als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...y

Gezien de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde om in casu een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de gemachtigde bijkomend diende te motiveren over de aard van de relatie van verzoeker. Enkel indien hogere rechtsnormen geschonden zouden worden, zou aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten mogen worden gegeven. In casu werpt verzoeker evenwel (in geen enkel middel) de schending op van een hogere rechtsregel.

Ten overvloede wijst de verwerende partij er nog op dat door de politiediensten van de Stad Gent negatieve relatierapporten werden opgemaakt, en dit op 01.09.2012 en op 26.09.2012. De bewering van verzoeker als zou hij zich in een duurzame en stabiele relatie bevinden, en als had dit algemeen geweten dienen te zijn, is dan ook bijzonder weinig geloofwaardig te noemen.

De verwerende partij merkt voorts op dat verzoeker nergens in de toelichting bij zijn middel ingaat op de door hem voorgehouden schending van het vertrouwensbeginsel. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Daarenboven laat de verwerende partij gelden dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoeker, die klaarblijkelijk zelf onzorgvuldig heeft opgetreden, kan zich ter zake op geen enkele wijze beroepen op rechtmatige verwachtingen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Gent geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen van behoorlijk bestuur waarvan verzoeker de schending aanvoert

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers eerste en enig middel niet emstig is. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Waar de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van

de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen luidt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3°(...)

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door

de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Uit artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij, naast het aantonen van de andere voorwaarden, ondermeer moet een bewijs overmaken dat zij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van de familieleden volledig dekt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een dergelijk bewijsstuk heeft overgemaakt ook al was dit gevraagd door middel van de aan de verzoekende partij overgemaakte bijlage 19ter. De verzoekende partij toont dit evenmin aan. Dit motief is determinerend op zich en volstaat om de bestreden beslissing die de weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, te schragen.

Het gegeven dat de verwerende partij foutief zou besloten hebben dat de relatie van de verzoekende partij met haar partner niet op afdoende wijze is aangetoond, doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk nu geen ziektekostenverzekering werd voorgelegd. Dergelijke kritiek, ook al moge deze juist zijn kan in casu omwille van het niet bijbrengen van een bewijs van een ziektekostenverzekering niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zoals terecht wordt opgemerkt door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin is artikel 40bis van de vreemdelingenwet geschonden.

Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten merkt de verzoekende partij enkel op dat geen bevel had mogen gegeven worden wanneer men op de hoogte is van het bestaan van een manifest bewezen duurzame relatie en wijst op het woord “desgevallend”: de Raad merkt op dat deze woordkeuze in de bepalingen van de artikelen 51 en 52 van het vreemdelingenbesluit de keuze laten aan de verwerende partij. Bij gebreke aan het overmaken van de documenten vereist in artikel 40bis van de vreemdelingenwet is het de verwerende partij niet verboden over te gaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Voor het overige uit de verzoekende partij geen andere grief tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). In casu is de verzoekende partij zelf nalatig geweest om alle vereiste documenten over te maken en kan de vaststelling dat mogelijkerwijze de verzoekende partij een duurzame relatie met haar partner kan aantonen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont niet aan dat haar een toezegging of belofte werd gedaan.

Het middel is niet dienstig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN